

bedsmændene, men jeg ved nu ikke, om man saadan kan sige „Embedsmændene“ i Almindelighed. Jeg tror oven i Købet, at enkelte Embedsmænd staar paa en overordentlig venskabelig Fod med ham eller i hvert Fald en venskabelig Fod med ham. En af dem, det kan jeg godt sige her, Skoledirektør Rübner-Petersen, som i alle Henseender er en fortrinlig Mand, og som jeg maa sige, jeg sætter den allerstørste Pris paa paa Grund af det store Arbejde, han har gjort for Skolevæsenet derovre — han er i det hele taget en sympatisk Mand —, har tværtimod stillet sig paa Hamilton Jacksons Side overfor Guvernøren, om end jeg maa beklage, at Skoledirektøren, hvis Artikler er blevet offentliggjort herhjemme, direkte stiller sig i Strid med den højere Myndighed, som Guvernøren jo er paa Øerne. Jeg synes dog, at det maa paavirke ogsaa det ærede Medlems Betragtning, at der under den Strejke, som udbryder, og i hvilken Hamilton Jackson staar i en Art Strid med Guvernøren, sker det, at Skoledirektøren siger, at det er Guvernøren, der bærer sig galt ad, og Hamilton Jackson, der har Ret og taler paa Negerbefolkningens Vegne med fuld Ret saavel som med fuld Myndighed. Det ærede Medlem maa ikke se alt for ensidigt paa Tingene, ikke alt for meget ud fra et Arbejdsgiverstandpunkt, for det er jo det, han gør. Hvorledes skal Finansministeriet stille sig, naar der udbryder den Art Vanskeligheder paa Øerne? Skulde man virkelig alene stille sig paa Arbejdsgivernes Side? Nej. Finansministerens Stilling maa være Mæglerens, han maa mægle mellem Arbejderne og Arbejdsgiverne, det vil sige, han maa gøre det, som jeg ogsaa har gjort, sige det til Guvernøren, telegrafere og skrive til ham, at hans Op-gave er at mægle. Jeg tror ikke, at Guvernøren løste denne Opave fuldt tilfredsstillende hverken for sig selv eller for Finansministeriet, men det er jo en Ting for sig. I hvert Fald maatte min Stilling til Sagen være saaledes, naar der opstod en Strejke i Vestindien; og jeg kan ikke mene, at en Strejke dér er mere util-ladelig end herhjemme. Nej, om det er sorte eller hvide Arbejdere, det kan ingen Forskel gøre, en vestindisk Arbejder har samme Ret til at strejke som en dansk, og endnu er det dog ikke noget, man kan straffe en Mand for, og endnu mindre kan man straffe det at være Fører for Arbejdere. Jeg tror derfor, at det ærede Medlem ser galt paa disse Forhold.

Det er meget muligt, at disse to Maaneders Strejke har været skadelig, men det er jo sagt, at en forsigtig og forstandig Optræden fra Arbejdsgivernes og Plan-tageejernes Side havde kunnet afværge den, og jeg maa i hvert Fald sige, at naar jeg sammenligner den Arbejdsløn, som Arbejderne havde, med den, de fik gennemført ved Strejken, kommer jeg ikke til et saa stort Beløb, at jeg ikke godt kan forstaa, at Strejken til en vis Grad har været berettiget, i den Forstand nemlig, at Arbejderne krævede mere. At Arbejdsgivere vilde give mindre, end Arbejdere krævede, har vist været Forholdet siden Verdens Skabelse, eller i hvert Fald siden Arbejdsgivere blev til.

Det ærede Medlem hentydede til, at Hamilton Jacksons Optræden havde gjort Forholdene umulige. Ja, der over for maa jeg sætte min Viden, som dog maa være lige saa stor som det ærede Medlems. Det er aldeles ikke blevet indberettet til mig, at Forholdene var umulige. Det ærede Medlem nævnede, at „Valkyrien“ var blevet sendt derover, fordi der opstod Uroligheder, eller fordi man frygtede, at der skulde opstaa Uroligheder. De Indberetninger, der indkom til Finansministeriet, gik ud paa, at der kunde befyrgtes Uroligheder — Negerbefolkningen er jo nu en Gang en anden Race end de Hvide, og hvad er vel Forholdet mellem dem derovre? ja, der er en 15,000 Farvede og maaske 500 Hvide, — at Negerbefolkningen kunde opflamme til Racehad. „Valkyrien“ sendes da derover for at berolige den hvide Befolkning, for at man ikke skulde paadrage sig Ansvar for, at der skulde komme uhyggelige Foreteelser, for at besvære Faren, hvis der var en Fare til Stede. Efter „Valkyrien“'s Udsendelse har vi ikke hørt det mindste om Uroligheder paa St. Croix. Beretningerne baade fra Chefen paa „Valkyrien“ og fra Guvernementet vidner om, at der ikke er Spor af Uroligheder. Hvorfra har det ærede Medlem da den Opfattelse, at der skulde være saa brændbart Stof derovre? Chefen for „Valkyrien“ har hele Tiden indberettet, at han og hans Folk kom udmærket ud af det med den farvede Befolkning, og naar der har været nogen Uro, hvad der har været i den Form, at et Folkemøde er blevet forbudt derovre, hvorved der i danske Blade er kommet nogle Beretninger, som kunde synes foruroligende, saa maa jeg desværre sige, at ved den givne Lejlighed forekom det mig, det var Embedsmanden, der havde Uret, idet han forbød